

۲۰۱۷/۰۸/۰۷

م. اسحاق نگارگر

در چنگال شکر

(به همسرم به خاطر آغاز سال سی و پنجمین ازدواج ما)

شکر بر جان من افکنده پنجه نموده روز گارام شکنجه
چنان از زندگی بیزارم امروز قدم فردا کند گر مرگ رنجه

** * **

خَم ابرو نبیند بر جبینم که زهر زندگی شد انگبینم
هوای اوج دارد روح لیکن کشاند آرزو سوی زمینم

** * **

همخواهم که پیش از مرگ باری چو از لانه بدر مانده هزاری
زنم درگلشن ویران خود سر که هجران دردم بشکسته خاری

** * **

هوای بلخ و کابل دارم امشب که درتالابِ خون گل دارم امشب
نمی آید ازین گلشن نوایش غم بیچاره بلبل دارم امشب

** * **

فغان ها می کنم اما هدف گم چه افتاده براین دیوانه مردم
نوی جغد جنگ انسان بلند است که مرغ عشق واماند از ترنم

** * **

چرا آخر ریاکاری و نیرنگ پی تسخیر شهرم کرده آهنگ
صفا و یکدلی و مهر و الفت عجب پامال نفرت گشته و جنگ

** * **

دل من آرزو دارد که مردم دمی فارغ ز درد و مرگ گردند
نمی خواهم دگر کز نکبت جنگ چنین بیچاره و بی برگ گردند

** * **

طنین خنده های کودکانه شود در کشور من جاودانه
للسوی مادران در گوش فرزند بخواند با هنرمندی ترانه

** * **

که این جا کشور آزادگانست در آن آسوده حالی جاودانست
نه تبعیضست نی نفرت نه باروت گل باغ جهان افغان ستان است

** * **

وطن چون شاد بود و مردم آرام نمی ترسم ز مرگ نا به هنگام
دل آسوده میخوابم که این قوم شراب دوستکامی کرده در جام

** * **

به زیر آسمان صاف کشور عروس خویش چون مادر ببینم
شکر گردد به کامم تلخی مرگ نهالم را چو برگ و بر ببینم

** * **

صدای «جان مادر» گفتن او طنین افغن شود گوشم نوازد
گل بوسه بکارم برجبینش دگرغم خسته ام هرگز نسازد

جوان دیوانه فرزند عزیزم به کام دل بیابد همسر خوب
شب و روزش شود صبح بهاران ز برق چهره دلدار محبوب

** * **

مرا با زندگی کاری دگر نیست نشینم مرگ را خود دیده بر راه
سری بر دامن دلبر گذارم که بوده مؤنِس من گاه و بیگاه

** * **

به نام ارمغان جاودانی کنم بر روی خود احساس اشکی
فرو افتاده از چشمان همسر نه اشکی بلکه مروارید رشکی

** * **

چراغ عمر من خاموش گردد بگردد از پر و بالم فلک دام
شود حیران مرا هر کس چو بیند تبسم بر لبی در خواب آرام

شب ۲۹ جولای سال ۱۹۹۳ برمنگهم